

גיבורי הבוהימה הישראלית נתבקשו לשחק עצמם בסרט הדולצ'ה ויטה שלנו

הסתכל גם לעברם, פלט: "איפה! גם ה' בחורים הם לא מה שהיו פעם!"
 "את אוהבת דולצ'ה ויטה?" שאל מישהו את תירצה ארבל.
 "לא!" ענתה בפסקנות. "אני קיבלתי את התפקיד רק משום שרציתי משהו עם אופי. נימאס לי להיות העירומה מספר אחד של תל-אביב."

ר תיקי הבוהימה התל-אביבית נאנחו לרוחה: לפני עיניהם קם לתחייה מקום שהפך, בזמנו, למוקד לעלייה לרגל של כל הביטניקים וההתחיות המשתוללות: מרתפו של הפסל איזי.
 אלא שהמרתף, ששוחזר במדויק, הוקם עתה באולפני גבע, שם מסריטים את סרטו של הבמאי דויד גרינברג, איזי.

"מה, לא הלך שם! עשן אפור מילא את החדר. תירצה ארבל (ראה קורא יקר) נעה ממקום למקום עירומה, חיכה לעבר הפסל. אחר-כך, לבושה, הסתובבה, נישקה מישהו בזקן, ליטפה מישהו אחר במתניים. איזי בן-יעקב, מלך הביטניקים לשעבר ש-פרש, התחנן עם נערה צעירה והוליד בת,

מדגימות טלילה סטן, הצעירה מבין יפהפיות-דיזינגוף, והלית — היפה מבין נשות הבוהמה (מחזיקה חצוצרה בידה). כל החדר נרדם, מלבד הבמאי והצלם. הם היו עסוקים בעבודתם — למרות העשן, המשקאות והנשיים היפהפיות.

עידום וקינאה תירצה ארבל משחקת את הדוגמנית המפוסלת עלידי איזי. פתאום פורץ לחדר גזעון שמר, המקנא, והחושב את תירצה, בטעות, לחברתו. "תירצה היא דוגמנית נהדרת!" אמר עליה איזי (כתמונה למעלה, מימין).

היפנוזה חזר לימים ספורים לסורו: הוא הסתובב, נגע, השתעשע. נאנח איזי: "איפה! הנשים של היום זה לא מה שהיה אז! פעם היו גופות!"

וכשקארין מרחפת באוויר בעזרת גרבר, והלית — בזכות אחרייותה הטבעיות, בסתים עוד יום-צילומים של הסרט. באמת, האמנים כבר לא מה שהיו פעם.

כחרשינה גדול, מלא באנשים ישנים. התלוץ גרינברג: "הששתי לרגע שגם הבמאי והצלם ירדמו בשעת ההיפנוזה."

הגופות הנוכחיים לא רע. למשל, גופה של הדוגמנית הישראלית איטלקית אדר עשת, שישבה בפינה, רגליים באוויר, חצאית מיני מתוחה על ריכיה, והתבוננה בשלל הצבעים הפסיכולוגיים ממלאים את המקום.

★ ★ ★
 "יותר אכסטאזה!"

או הדוגמנית קארין, שהצמידה קומתה ה מאורכת לשחקן גזעון שמר, גיבור הסרט, נעה איתו אט אט לקול מוסיקה צורמנית, כשהיא עוצמת עיניה הבהירות. או הלית קטמור, היפה מכולן, שחורה מ פאריס לא מכבר, עדיין מסוגלת לגרום ל-פקקיתנועה בדיזינגוף — אך זו הופעתה הראשונה בסרט.
 אחד שחילק על דעתו של איזי היה שמוליק קראוס. הוא היה בהחלט מרוצה מן החומר הנשי. אבל דברים אחרים מצאו פחות חן בעיניו:
 "יותר אהבה!" נהם. "יותר אכסטאזה! יותר חיים!"
 אמר — ועשה.

★ ★ ★
 250 ז"י בפוקר

ר צעירה שביהפיות המזדנפות, טלילה סטן, בתה של העיתונאית אביבה סטן, ירבה בעיניים הצי-עצומות והסתכלה. דוק מאירוביץ, המיליונר מראשון-לציון ור אחרון הביל-וייס, ישב עם חבריו ושיחק פוקר, כשעל השולחן 250 לירות אמיתיות, אותן הקציב הבמאי לצוות-השחקנים.
 "כך יהיה יותר מציאותי", אמר. אי-עלפי שדוק התבונן כל זמן המישחק בטלילה, זכה דווקא הוא בקופה.

★ ★ ★
 "אוהבת דולצ'ה ויטה?"

ר פינה ישיבו שני בחורים והתחבקו. הם גם לחשו זה לזה משהו מתוק — שלא נכנס לסרט אך נשמע ריאליסטי ביותר. איזי, לבוש ממנטיקטיפה ונעול סנדלים,

ההסרטה גם דוק מאירוביץ הנס-ציוני, בעלי-דיסקוסקים תל-אביביים, ועוד רבים אחרים. רובם הגדול לא בא למטרות אמנות צרופה, הסתובב בין המכשירים והפריע לעבודה. לבסוף סולקו מן המקום.

תשוקה מדגימה לאה בן-דוד — לבעלה, הצלם בן-דוד. גרינברג לקח את דמויות-הבוהמה החיות, ביקש מכולם לשחק את עצמם, בטבעיות מירבית. מלבד איזי, באו למקום